

A 'gladiátor' halála

ELHUNYT MÁNDI GYULA, A LABDARUGÓ-ARANYCSAPAT EDZŐJE

Az MTK, az egykor egész Európában legjobbnak tartott labdarugócsapat az idén bizony nagyon szerény helyen végzett a bajnokságban. Abban az időben, amikor a kék-fehér csapat a magyar labdarugás élvonalába került, és sorozatosan nyerte a bajnokságot, ez volt az összeállítása:

Kropacsek - Feldmann, Mándi - Kertész II, Guttmann, Vágó - Braun, Molnár, Orth, Schaffer, Nagy.

Ebből a nagy gárdából dőlt ki most Mándi Gyula, korának legjobb háttvédje, a harmincegyszeres válogatott, aki később, mint edző aratott világszerte sikereket. Mándi Gyulát joggal tartják a labdarugásban az új háttvédjátékstílus kialakítójának. Feltűnéséig a háttvéd-posztra rendszerint robusztus termetű játékosokat állítottak, akiknek az volt a feladatuk, hogy minél messzebbre rugják a labdát és testi erejükkel respektust szerezzenek az ellenfél csatárainál. Mándi Gyula vékonydongájú legény volt, pipaszár lábakkal, az egyik lábát - egy sérülés után - huzta is, éppen e rendhagyó külseje után nevezték el a futballszurkolók "gladiátor"-nak. A támadó csatárokat sohasem a testi erejével győzte le, nem is volt testi ereje, hanem nagyszerű helyezkedési érzékével, a mezőnyt áttekintő képességével és nagyokat sem rugott, hanem a labdát mindig okosan, a legjobb helyzetben lévő játékosársának továbbította.

Amikor játékos pályafutását befejezte, mint edző gyarapította babérjait. Ő volt az edzője az ötvenes évek híres magyar együttesének, "az aranycsapatnak", amely 1952-ben Helsinkiben olimpiai bajnokságot nyert, majd újabb világsikert aratott: Londonban 6:3 arányban legyőzte az otthonában veretlen angol válogatott csapatot.

Az egykori MTK csapatából, amelyben Mándi Gyula először jelent meg, ma már kevesen élnek. Kropacsek ma Keveházy néven élvezi a nyugdíjasok nyugalmas éveit. Feldmann Gyula a második világháború után elhunyt, miután előzőleg egyik lábát érszükület miatt amputálták. Kertész II., a "mókás Vili" évtizedekig edzősködött Egyiptomban, onnan Ausztráliába tette át működési színterét. Guttmann Bélából világhírű edző lett, ma Bécsben él, visszavonult. Vágó Antalt 1944-ben a nácik megölték. Braun József, Csibi, a nagyszerű jobbszélső az ukrainai háromezőkőn pusztult el. Molnár György Budapesten él és jó egészségét még az sem rongálja, hogy a mai MTK meccseit látva, sokat bosszankodik. Orth György, minden idők legnagyobb labdarugója 1962-ben a portugáliai Portóban halt meg, Schaffer Alfrédot, akit kora futballkirálynak becéztek, a háború utolsó napjaiban, 1945 tavaszán légibomba ölte meg, Nagy József pedig, aki több svéd csapatnak, majd a svéd válogatott együttesnek is edzője volt, Stockholmban hunyt el.